

Marek 9, 33.-41.

³³ Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: "O čem jste cestou uvažovali?"

³⁴ Ale oni mlčeli, neboť se cestou mezi sebou dohadovali, kdo je největší.

³⁵ Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: "Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech."

³⁶ Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich a řekl jim:

³⁷ "Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal."

³⁸ Jan mu řekl: "Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil."

³⁹ Ježíš však řekl: "Nebraňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned na to zlořečit.

⁴⁰ Kdo není proti nám, je pro nás.

⁴¹ Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu."

Oblíbeným sporem učedníků bylo – kdo je největší. Když se Ježíš Kristus zeptal, o čem mluvili, neodpověděli. Jan si stěžuje, že jim někdo „leze do zelí“ a mluví o Kristu, i když není učedník a nechodil s nimi. Jak to, že někdo cizí se zaštiťuje jejich jménem? Mají to být učedníci, kdo mluví o Kristu, oni s ním chodili, oni byli vyučováni, oni jsou Spasitelův tým. A najednou se někdo hájí Ježíšovým jménem. Proto mu v tom zabráníli, protože mezi ně nepatří. Kdo ví, jestli vůbec zná dobře Ježíšovo učení.

Rychlá a zbrklá odpověď není dobrým řešením. Učedníci se nedokázali dohodnout, kdo má co dělat a proto mezi nimi vzniká řevnivost, soupeření. Už za Ježíše Krista vznikla tato „tradice“ a my jsme ji ještě dopilovali. Už ve Skutcích apoštolů se píše o soupeření mezi řeckými křesťany a křesťany z židů, mezi Petrem a Pavlem. Později se projevují rozpory mezi východním a západním křesťanstvím, ve středověku mezi reformací a katolíky. Štěpení do různých církví pokračuje dále jak u katolíků, tak protestantů. Nic jsme nerozvinuli tak dobře jako právě toto. Ježíš Kristus se až do posledního dne modlil za jednotu křesťanů. Věděl, co uděláme. Učedníci bránili člověku, který mezi ně nepatřil, hlásat Ježíše, ale Ježíš je napomenul. Kdo není proti nám, je vlastně s námi. Pán mírnil horlivost učedníků a mírní i naši. Každý může dělat něco dobrého pro Pána. Jde hlavně o Ježíše Krista, o toho, který se obětoval za nás všechny. Jen ať se šíří známost Ježíšova jména všemi prostředky. Ještě tolik lidí musí zvěst o Ježíši slyšet! Kdekoliv se rozrůstá dílo spásy, je to pro nás – každého křesťana i nekřesťana – dobře.

Církev se rozbíhá do mnoha proudů, mnohdy protichůdných. Žijí vedle sebe, lépe či hůře si rozumějí, mnohdy se i navzájem zabíjí. Ale Ježíš říká – NEBRAŇTE!

Křesťané nemusí mít stejné obřady, liturgii, hierarchii, stejně oblečené faráře. Sjednotit se máme v tom, k čemu nás vyzývá Ježíš Kristus – mít stejného Ducha, stejnou mysl, stejnou lásku k sobě navzájem a postavit se tomu zlému.

Člověk vymýtal jménem Ježíše Krista zlého ducha a chtěl uplatnit ducha životadárného. Je jedno, že nebyl učedníkem. Ježíš Kristus nás učí vstřícnosti – viz verš 41. Obyčejná sklenka vody je projev dobré vůle a důkaz, že mi druhý člověk není lhostejný.

Dnes – vstřícnost projevujeme setkáváním, třeba i na ekumenických bohoslužbách. Ale pak už se stýkáme jen s bratry ze svého sboru. Měli bychom někdy vyjít ze své církve navštívit třeba známého, kolegu, souseda z jiné denominace. Zanechme sporů o to, která církev je tou nejčirkvovatější. Nezápasme spolu navzájem, ale společně pro záchranu světa. Je mnoho lidí, kteří doufají v Krista i v jiných společenstvích, i jim vládne Kristus. Že ho vyzýváme jinými slovy? I evangelisté mluví o Ježíši různě, ale všichni hlásají Jeho. Nezáleží na tom, kolik rozdílů mezi sebou vidíme, ale aby byla Pánu vzdána čest a byl oslaven.

Chceme oslovit nevěřící. Jak, když je mezi námi tolik sváru? Jen Ježíš Kristus je schopen zbavit nás nánosů tradice a nepochopení, jen Ježíš Kristus nás vyvede z Babylona různosti.

